

SINDROM DE RETRAGERE

PHILIP K. DICK

În mod sigur cel mai cunoscut de către cititorii Almanahului, dintre scriitorii contemporani pe care vi-i propunem. A trăit între 1928 și 1982 și este considerat a fi unul dintre primii trei autori de SF din secolul XX.

Polițistul Caleb Myers localizează pe radar un mobil de suprafață rapid și, imediat, își dădu seama că pilotul reușise să decupleze sistemul automat de comandă; la o sută de kilometri pe oră, mobilul depășise viteza legală. Pilotul aparținea, probabil, Clasei Albastre – ingineri și tehnicieni, cu pregătirea necesară modificării unei roți. În consecință, arestarea avea să fie o problemă delicată.

Myers contactă prin radio o navă a poliției, la șaisprezece kilometri spre nordul autostrăzii. „Când te depășește, taie-i alimentarea”, îi sugerează colegului. „E prea rapid pentru baraje.”

La 3:10 a.m., mobilul a fost stopat; lipsit de energie, se opri la marginea autostrăzii. Myers acționează comenzi, zburând agale spre nord, până când observă roata imobilizată și, îndreptându-se spre ea prin traficul aglomerat, echipajul poliției, luminat alternativ în roșu și albastru. Ateriză exact când tovarășul său sosea la fața locului.

Prudenți, se apropiară împreună de roata oprită, pietrișul scrâșnindu-le sub cizme.

În roată se afla un bărbat slab, purtând cămașă albă și cravată; privea fix înainte, confuz, nemișcat, ignorând uniformelee cenușii ale celor doi polițiști. Bulele lor de protecție reflectau, între coapsă și craniu, curgerea luminoasă a traficului. Myers ridică portiera, cercetând interiorul mobilului, în timp ce colegul său stătea cu laserul în mână, pregătit pentru o eventuală ambuscadă. Chiar pe săptămâna în curs, fuseseră uciși astfel cinci membri ai biroului local din San Francisco.

„Cunoașteți pedeapsa pentru decuplarea sistemului automat de comandă: suspendare necondiționată pe doi ani a permisului. Merită oare?” se adresă Myers bărbatului tăcut.

După o pauză, acesta întoarse capul și spuse: „Sunt bolnav.”

„Psihic? Sau fizic?” Myers atinse butonul de alarmă de la gât, luând legătura cu San Francisco General Hospital. În caz de urgență, ambulanța putea sosi în cinci minute.

Ocupantul mobilului vorbea înăbușit: „Senzație de ireal. Credeam că, accelerând, voi reuși s-o depășesc, s-ajung într-un loc cât mai... concret.” Atinse șovăielnic cu mâna pupitrul roții, de parcă n-ar fi crezut în prezența suprafeței capitonate.

„Deschideți gura, vă rog, domnule”, rosti Myers și își întoarse lanterna spre chipul bărbatului. Când acesta căscă reflex, polițistul se aplecă, privind dincolo de dantura bine îngrijită.

„Ai văzut-o?” întrebă colegul său.

„Da.” Observase sclipirea. Unitate anticancer, instalată în gât; aidoma majorității non-terranilor, omul acesta era cancerofob. Probabil trăise cea mai mare parte din viață pe o colonie extraterestră, respirând aer pur, atmosferă artificială, sintetizată, de echipamente automate, înainte de sosirea oamenilor. Așa că fobia era ușor de înțeles.

„Asta-i doctorul meu personal.” Necunoscutul scoase un portvizit din buzunar și extrase din el o carte de vizită. I-o dădu, tremurând, lui Myers. „Specialist în medicină psihosomatică, la San Jose. Mă puteți duce cumva la el?”

„Nu sunteți bolnav”, se hotărî Myers, „Încă nu v-ați adaptat pe deplin Pământului, gravitației, atmosferei și factorilor de mediu. Este trei și un sfert dimineața; doctorul acesta – Hagopian sau cum l-o fi chemând – nu vă poate primi acum.” Cercetă cartea de vizită. Pe ea scria:

*Acest om se află sub îngrijire
medicală. În caz de comportare
anormală, solicitați de urgență
asistență medicală autorizată.*

„Doctorii de pe Pământ”, vorbea celălalt polițist, „nu acceptă pacienți în afara orelor de program; va trebui să țineți minte asta, domnule...” Trecu laserul în cealaltă mână. „Prezentați-mi, vă rog, permisul de conducere.”

Bărbatul întinse automat tot portvizitul.

„Mergeți acasă”, îi spuse Myers. Conform permisului, numele era John Cupertino. „Sunteți căsătorit? V-ar putea conduce doamna: noi vă ducem în oraș... Roata e mai bine s-o lăsați aici și să amânați până mâine utilizarea ei. Cât despre viteză...”

Cupertino îl întrerupse: „Nu sunt obișnuit cu limitarea ei. Ganymede n-are probleme de trafic; se circulă și cu peste două sute la oră.” Vocea era ciudat de monotonă. Myers se gândi imediat la droguri, mai precis la

stimulentele thalamice; Cupertino părea vizibil surescitat. Asta putea explica decuplarea regulatorului oficial de viteză, sarcină relativ ușoară pentru cineva obișnuit cu mecanismele. Și totuși...

Mai era ceva. Experiența de douăzeci de ani de serviciu a lui Myers intuia asta.

Se aplecă și deschise torpedoul, luminând în interior. Scrisori, un ghid AAA al motelurilor recomandate...

„Nu sunteți convins c-ați fi pe Pământ, așa-i, domnule Cupertino?” Myers studie fața bărbatului. Era inexpresivă. „Ești un nenorocit de toxicoman, care-și închipuie că asta e o fantezie, un sentiment de culpabilitate indus de drog... și că, de fapt, te afli bine mersi acasă, pe Ganymede, în sufrageria unei vile cu douăzeci de camere – fără îndoială, înconjurat de servitorii autonomi. Am dreptate?” Râse scurt și se întoarse spre colegul său. „Îl găsești oriunde pe Ganymede”, exclamă el. „Praful. Frohedadrină, asta-i denumirea extrasului. Tulpinile uscate sunt macerate, apoi amestecul e fiert, decantat, filtrat și comercializat sub formă de țigări. Odată inhalate...”

„N-am fumat niciodată Frohedadrină”, spuse apatic John Cupertino; privea fix înainte. „Știu că sunt pe Pământ. Dar e ceva-n neregulă. Priviți.” Se aplecă și își introduse mâna în pupitrul capitonat; Caleb Myers o văzu dispărând până la încheietură. „Vedeți? Totul în jur e aparență, aidoma umbrelor. Pur și simplu, concentrându-mă, vă pot face pe amândoi să dispăreți. Sunt convins că pot face asta. Dar... *nu vreau!*” Vocea îi vibra disperată. „Vreau să fiți reali; vreau ca totul să fie real, inclusiv Hagopian.”

Myers activă emițătorul de gât și vorbe: „Fă-mi legătura cu doctorul Hagopian din San Jose. Urgent; nu mă interesează dacă-l treziți din somn.”

Se auzi un „clic” la stabilirea legăturii.

Privindu-i pe colegul său, Myers rosti: „Ești martor. L-ai văzut trecându-și mâna prin pupitru. Poate, într-adevăr, e-n stare să ne facă să dispărem.” Nu simțea vreo dorință deosebită să verifice acest lucru; era tulburat și acum dorea să-l fi lăsat pe Cupertino să-și continue cursa pe autostradă, să-și piardă urma dacă era nevoie. Să se ducă oriunde poftea.

„Știi de ce se întâmplă toate astea”, spuse Cupertino, gândind parcă cu voce tare. Scoase o țigară, o aprinse; mâna îi tremura mai puțin acum. „Din cauza morții soției mele, Carol.”

Nici unul dintre polițiști nu-l contrazise; rămaseră tăcuți, așteptând răspunsul la apel.

Îmbrăcat cu pantaloni și jachetă peste pijama, ferit de răcoarea nopții,

Gottlieb Hagopian își întâmpină pacientul – pe John Cupertino – în cabinetul său, altfel închis la ore atât de matinale. Hagopian aprinse luminile, apoi dădu drumul la încălzire și își trase un scaun, întrebându-se ce impresie își făcea celălalt despre părul lui ciufulit.

„Regret deranjul”, spuse Cupertino, dar nu părea sincer; părea trezit de-a binelea, acum, la patru dimineața. Stătea picior peste picior și fuma. Blestemând și suduind în sinea sa, Hagopian trecu în camera din spate, să-și facă o cafea. Măcar la *atât* avea și el dreptul.

„Polițiștii”, vorbi Hagopian, „credeau, după cum te comportai, că erai sub influența unor stupefiante. Nu prea te cunoșteau, așa-i?” Acesta era felul de a fi al lui Cupertino; omul era cam maniac.

„N-ar fi trebuit s-o ucid pe Carol. De-atunci, totul s-a schimbat.”

„Acum îi simți lipsa? Ieri, când ne-am văzut, ai spus...”

„Asta a fost la prânz; întotdeauna devin optimist când e soarele pe cer. *A propos* – am angajat un avocat. Îl cheamă Phil Wolfson.”

„De ce?” Cupertino nu era acuzat de nimic; amândoi știau acest lucru.

„Am nevoie de îndrumări profesionale. Pe lângă ale dumitale. Nu te critic, doctore; să nu te simți jignit. Însă unele aspecte ale situației mele sunt mai mult legale decât medicale. Conștiința e un fenomen interesant; parte se află în domeniul psihologic, parte...”

„Cafea?”

„În nici un caz. Pe urmă, chiar nu mai pot dormi.”

„Le-ai povestit celor de la poliție despre Carol? Despre faptul că ai omorât-o?”

„Am spus doar că a murit; am fost prudent.”

„În schimb, n-ai fost prudent când ai condus cu o sută șazececi pe oră. Menționau un caz în *Chronicle*, astăzi, când Patrula Districtuală a intervenit, pe autostrada de lângă Golf, dezintegrând un nebun care rula cu o sută cincizeci pe oră; perfect legal, de altfel. Siguranța publică, viețile...”

„L-au somat”, completă Cupertino. Nu părea prea îngrijorat; de fapt, era chiar liniștit. „A refuzat să oprească. Cum spunea: un nebun.”

„Îți dai seama că, desigur, Carol trăiește încă. Și locuiește aici, pe Pământ, în Los Angeles.”

„Desigur.” Cupertino încuviință iritat. „De ce ținea Hagopian să accentueze evidența? Vorbiseră despre asta de nenumărate ori și, fără îndoială, acum psihiatrul avea să-i pună din nou vechea întrebare: cum poți susține că ai omorât-o, când știi de fapt că ea e încă-n viață? Oboseală și enervare: singurele rezultate ale acestor discuții inutile.

Luând o agendă, Hagopian notă rapid ceva, apoi rupse foaia și i-o

dădu.

„O rețetă?” Cupertino o luă întrebător.

„Nu. O adresă.”

Pe foaie era trecută o adresă din Pasadena de Sud. Probabil domiciliul lui Carol; se încrunță, furios.

„M-am gândit să încercăm și asta”, spuse Hagopian. „Vreau să mergi acolo și s-o vezi la față. După aceea vom...”

„S-o vadă cei de la Six-Planet, nu eu”, ripostă Cupertino, înapoind hârtia. „Ei poartă întreaga răspundere; din cauza lor am făcut ce-am făcut. Știi asta, degeaba mă privești așa. Al cui era planul secret; sau poate greșesc?! ”

Hagopian suspină. „La patru dimineața, totul e confuz. Întreaga lume pare amenințătoare. Știu: atunci, pe Ganymede, ai lucrat pentru Six-Planet. Dar răspunderea morală...” Se întrerupse. „E greu de spus, John. Ai declanșat laserul, așa că trebuie să-ți asumi consecințele acestui gest.”

„Carol urma să divulge homeeziarelor locale iminenta revoltă pentru eliberarea lui Ganymede, precum și rolul jucat de autoritățile satelitului, în special Six-Planet Educational Enterprises. I-am spus că n-o pot lăsa să facă așa ceva. De fapt, unica ei motivație era că mă ura. Atât de orbește, încât nici nu s-a gândit la implicațiile unei asemenea acțiuni. Ca mai toate femeile, a fost mânată de orgoliu personal și mândrie ofuscată.”

„Du-te la adresa pe care ți-am dat-o”, insistă Hagopian. „Vorbește cu Carol. Convinge-te că n-ai ucis-o, iar ceea ce s-a întâmplat pe Ganymede, acum trei ani...” Gesticulă, căutându-și cuvintele.

„Bine, doctore”, spuse sarcastic Cupertino. „Atunci ce s-a întâmplat, de fapt? Fiindcă în ziua – sau, mai degrabă, în noaptea aceea – am nimerit-o pe Carol cu laserul chiar între ochi, exact în lobul frontal. Am plecat apoi din conapt la astroport, de unde am luat o navă a Interplanului, care m-a adus pe Pământ. Și în tot acest timp, știu sigur că era moartă.” Așteptă. Acum, Hagopian părea surprins; poate nu avea răspunsul gata.

După o pauză, analistul încuviință. „Da, memoria nu te înșală; toate astea sunt și în fișa ta medicală și nu văd rostul discuției. Sincer vorbind, e o oră foarte incomodă pentru conversație. Personal, nu înțeleg de unde provine fixația pe care ai făcut-o; știu că te înșeli, deoarece am întâlnit-o pe soția dumitale, am vorbit și am corespondat cu ea, ulterior datei la care ții minte că ai ucis-o pe Ganymede.”

Cupertino apucă hârtia, pregătit s-o rupă. „Oferă-mi un singur motiv pentru care s-o vad.”

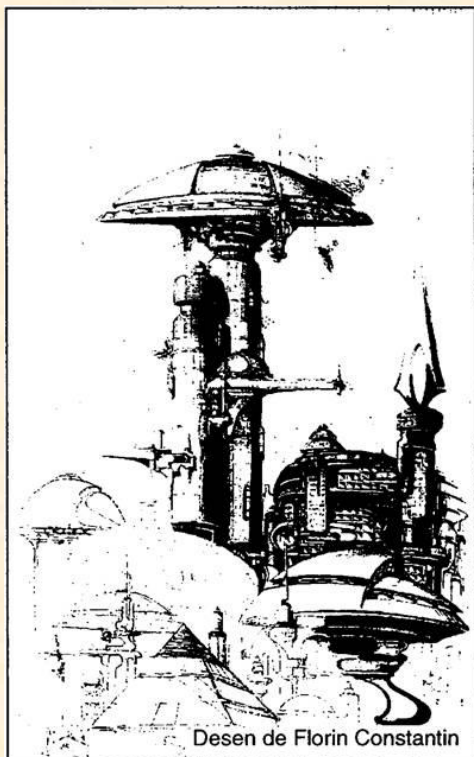
„Un motiv?” repetă Hagopian. Părea descurajat și obosit. „Da, îți pot oferi așa ceva, dar ești sigur că-l vei accepta?”

„S-auzim.”

„Carol era pe Ganymede în noaptea aceea, în noaptea în care crezi c-ai omorât-o. Poate știe ea de unde provin falsele amintiri; în scrisori, a lăsat să scape unele aluzii în acest sens.” îl scrută pe Cupertino.
„Asta e tot ce știu.”

„O să mă duc”, spuse Cupertino. Porni grăbit spre ușă. Ciudat, gândi, să afli amănunte despre moartea unei persoane chiar de la acea persoană. Însă Hagopian avea dreptate; Carol era unica ființă care mai fusese de față, atunci... De mult ar fi trebuit să-și dea seama că, finalmente, tot la ea va ajunge.

În sistemul său logic exista o lacună, pe care era obligatoriu s-o înlătore.



Se făcuse șase dimineața când ajunsese la locuința lui Carol Holt Cupertino. Sună îndelung până să se deschidă ușa; Carol, purtând o cămașă de noapte albastru-străvezie, din nylon, și papuci albi, pufoși, îl privea somnoroasă. O pisică țâșni afară, pe lângă ea.

„Îți mai amintești de mine?” vorbi Cupertino, ferindu-se de pisică.

„O, Doamne.” Femeia își dădu din ochi șuvița de păr blond, încuviințând. „Cât e ceasul?” Lumina cenușie, rece, umplea strada pustie; Carol dărdâi, frecându-și brațele. „Cum te-ai sculat așa devreme? Niciodată nu te trezeai înainte de opt.”

„Nu prea mai am somn.” Ocolind-o, intră în sufrageria întunecată, cu jaluzelele coborâte. „Îmi oferi o cafea?”

„Sigur.” Se duse indiferentă la bucătărie și tastă CAFEA FIERBINTE la automatul culinar; întâi una, apoi a doua ceașcă apărură, emanând o aromă îmbietoare. „Frișcă pentru mine”, spuse ea, „frișcă și zahăr pentru tine. Ca la copii.” Îi întinse farfuria; parfumul trupului ei – căldură, moliciune și somn – se împleti cu cel al cafelei.

„După cum arăți, nu s-ar zice că sunt peste trei ani de când nu ne-am văzut”, observă Cupertino. De fapt, slăbise și era mai zveltă.

Carol se așeză la masă, frecându-și în continuare brațele. „Și asta dă de bănuț?” Era îmbujorată, cu ochii strălucitori.

„Nu. A fost un compliment.” Se așeză și el. „Hagopian m-a trimis aici; A socotit că n-ar strica o confruntare. Evident...”

„Da”, îl întrerupse ea. „Știu. Am fost de câteva ori prin nordul Californiei și l-am vizitat... mă rugase într-una din scrisori. E un tip cumsecade. Te-a însănațos, nu?”

„«Însănătoșit»?” Înălță din umeri. „Sigur că da. Doar că...”

„Doar că ai în continuare acea *idée fixe*. Ideea ta de bază, amăgitoare, înrădăcinată, că psihoterapia nu-ți poate fi de nici un ajutor. Așa e?”

„Dacă te referi la amintirea de-a te fi omorât, da; îmi amintesc – *știi că așa a fost*. Dar Hagopian spera să-mi poți spune ceva în plus; la urma urmei, așa cum...”

„Are dreptate”, aprobă Carol, „dar merită oare să mai discut cu tine? E cumplit de plictisitor și, Dumnezeu, e abia șase dimineța. N-aș putea să mă culc și să te caut ceva mai târziu, poate spre seară? Nu?” Oftă. „Okay. Ei bine, ai vrut să mă omori. Aveai o armă laser. Asta s-a întâmplat la conapțul nostru din New Detroit G, pe Ganymede, în 12 martie 2014.”

„De ce am vrut să te omor?”

„Știi asta foarte bine.” Tonul vocii era amar; sânii îi tresăteau indignați.

„Da.” în treizeci și cinci de ani de viață, nu mai făcuse asemenea greșală, atât de gravă. La divorț, soția sa fusese partea reclamantă, deoarece aflate despre revolta plănuită; și profitase din plin, formulând în consecință clauzele de despărțire. În cele din urmă, pretențiile ei exorbitante îl obligaseră s-o caute la fosta locuință comună – pe atunci el se mutase deja, într-un conapt mai mic, la celălalt capăt al orașului – și să-i explice lui Carol, în mod onest, că nu-i putea satisface doleanțele. Și, de aici, amenințarea ei de a dezvălui totul heomeoziarelor, organele oficiale de presă de pe Ganymede, aparținând de *New York Times* și *Daily News*.

„Ai scos arma”, spunea Carol, „și ai jucat-o în mână, fără o vorbă. Am înțeles imediat; fie acceptam o înțelegere necinstită, care...”

„Am tras?”

„Da.”

„Și te-am nimerit?”

„Nu. Am fugit din conapt, în josul holului, spre ascensor. Am coborât la sergent, în camera de gardă de la primul palier și am chemat de acolo poliția. Au venit. Te-au găsit încă în conapt.” Vocea i se aspri. „Plângeai.”

„Cerule”, murmură Cupertino. Amândoi tăcură o vreme, sorbind din cafele. Mâna soției sale tremură pe masă și ceașca zăngăni în farfurioară.

„Bineînțeles”, reluă liniștită Carol, „am continuat acțiunea de divorț. Date fiind circumstanțele...”

„Hagopian credea că știi de unde provin amintirile pe care le am, legate de crimă. Ai făcut o aluzie la asta. Într-o scrisoare.”

Ochii ei albaștri licăriră. *“În noaptea aceea nu ai avut false amintiri; știai că ai dat greș. Amboynton, procurorul districtual, te-a lăsat să alegi între tratament psihiatric obligatoriu și inculpare sub acuzația de tentativă gravă de omucidere; ai preferat prima variantă – evident – și astfel au început ședințele cu Hagopian. Falsa amintire – pot să-ți spun exact când a apărut. Cu puțin timp înainte să vii de pe Ganymede pe Pământ, ai fost la Six-Planet, unde te-a consultat psihologul firmei, un oarecare Edgar Green, detașat la secția personal.”* Se ridică să-și umple ceașca. „Probabil el ți-a implantat-o.”

„De ce?”

„Știau că mi-ai vorbit despre revoltă. Au crezut că te vei sinucide din cauza remușcărilor și a suferinței, tu însă ai plecat spre Terra, după cum fusese înțelegerea cu Amboynton. De fapt, ai încercat să te sinucizi în cursul călătoriei... de asta îți amintești, nu?”

„Continuă.” Habar n-avea despre această sinucidere ratată.

„Să-ți arăt extrasul din homeoziar; era firesc să-l păstrez.” Carol ieși; i se auzea vocea din dormitor. „Probabil din sentimentalism nechibzuit. «Pasager pe o navă a Interplan-ului oprit când...»” Vocea se întrerupse și urmă o tăcere.

Sorbind încet din cafea, Cupertino așteptă, știind că un astfel de extras n-avea cum să existe. Deoarece el nu încercase vreodată să se sinucidă.

Nedumerită, Carol reveni în bucătărie. „Nu-l mai găsesc. Și doar era în primul volum din *Război și pace*; îl foloseam ca semn de carte.” Părea stânjenită.

„Nu sunt singurul care are false amintiri. Dacă despre asta e vorba.” Simți, pentru prima oară în peste trei ani, că, în sfârșit, progresa.

Însă nu-și dădea seama cum anume. Cel puțin deocamdată. „Nu înțeleg”, spuse Carol. „Ceva e în neregulă.”

În timp ce Cupertino aștepta în bucătărie, Carol se îmbracă în dormitor. Reapăru, purtând un pulover verde, fustă și tocuri; pieptănându-se, se opri la automat și comandă pâine prăjită și două ouă moi. Acum era aproape șapte; lumina din stradă nu mai era cenușie, ci vag aurie. Traficul se îndesea; se făceau auzite primele vehicule comerciale și roți particulare.

„Cum ai reușit să-ți faci rost de casă?” o întreabă. „Știi că și-n Los Angeles și-n Golf, e imposibil să obții ceva mai acătării decât un conapt

într-un zgârie-nori.”

„Cu repartiție de la firma unde lucrez.”

„Cum se numește?” întrebă prudent și, totodată, curios. Evident, era vorba de relații foarte sus-puse; Carol ocupa, probabil, un post important.

„Falling Star Associates.”

Numele nu-i spunea nimic. „Activează în afara Terrei?” Dacă era o sucursală mascată a Interplan-ului...

„E o societate de control. Iar eu sunt asistenta președintelui general; prospectez piața. Firma la care ai lucrat, Six-Planet Educational Enterprises, ne aparține; deținem majoritatea acțiunilor. Dar n-are importanță. E doar o coincidență.”

Carol servi singură micul dejun, fără să-i adreseze nici o invitație. Îi studie, iritat, binecunoscutele mișcări elegante. Păstra încă în gesturi o distinctivă noblețe mic-burgeză; era neschimbată. Poate chiar mai rafinată, mai feminină decât de obicei.

„Încep”, spuse Cupertino, „să înțeleg.”

„Pardon?” îl privi, ochii ei albaștri urmărindu-l atenți. „Ce să înțelegi, Johnny?”

„Ceva legat de tine. Prezența ta. Ești, evident, foarte reală – la fel de reală ca orice altceva. La fel de reală ca orașul Pasadena, ca masa asta...” Izbi brusc suprafața de plastic a mesei. „La fel de reală ca Hagopian sau ca polițiștii care m-au oprit azi-dimineață.” Se încordă. „*Însă cât de reală? Cred că asta e principala întrebare.* Așa s-ar putea explica senzația pe care-o am, când trec cu mâinile prin materie; sau prin pupitrul roșii. Acea foarte neplăcută senzație că totul în jur este inconsistent, că locuiesc într-o lume de umbre.”

Privindu-l, Carol izbucni deodată în râs. Apoi continuă să mănânce.

„E posibil”, reluă Cupertino, „să mă aflu pe Ganymede, într-o închisoare sau într-o clinică de psihiatrie. Din cauza acțiunii mele criminale. Și să fi trăit, în toți acești ani, de când te-am omorât, într-o lume imaginară.

„Doamne”, clătină Carol din cap. „Nu știu dacă să râd de tine sau să plâng; e atât de...” Gesticulă. „Patetic. Te compătimesc, Johnny. Te complaci în fantezii și consideri Pământul, cu tot ce e pe el, un produs al minții tale. Ascultă – nu crezi c-ar fi mai profitabil să renunți la ideea asta fixă? Dă uitării, pur și simplu, faptul că m-ai ucis...”

Videofonul sună.

„Scuză-mă.” Grăbită, Carol își șterse buzele și se ridică să răspundă. Cupertino rămase pe loc, jucându-se posomorît cu o felie de pâine prăjită, căzută din farfurie; untul îi păta degetele și-l linse gânditor, apoi își dădu

seama că-i era o foame de lup. Trebuia să ia și el un mic dejun, așa că se duse singur la automat. Comandă șuncă, jumări, pâine prăjită și încă o ceașcă de cafea fierbinte.

Dar cum pot subzista? se întrebă... Cum pot asimila substanță, dacă asta este o lume imaginară?

Probabil mănânc hrană autentică, decise el. Servită la clinică sau la închisoare; mâncarea există, iar eu o consum cu adevărat – există o cameră, cu pereți și cu podea... însă nu această cameră. Și nici acești pereți sau această podea.

Și – există oameni. Dar nu femeia din fața mea. Nu Carol Holt Cupertino. Altcineva. Un paznic impersonal sau un infirmier. Și un doctor. Poate, chibzui el, doctorul Hagopian.

Măcar atât e sigur, își spuse Cupertino. Hagopian e, în mod cert, psihiatrul meu.

Carol reveni în bucătărie, așezându-se din nou. „E pentru tine. Hagopian.”

Se duse de îndată să vorbească.

Pe ecran, imaginea lui Hagopian părea încordată și obosită. „Văd că ai ajuns acolo, John. Ei? Cum a mers?”

„Unde suntem, Hagopian?”

Încruntându-se, psihiatrul spuse: „Nu văd...”

„Suntem amândoi pe Ganymede, nu-i așa?”

Hagopian vorbi: „Eu sunt la San Jose; dumneata ești la Los Angeles.”

„Cred că știu cum să-mi probez teoria. Voi întrerupe tratamentul; dacă sunt prizonier pe Ganymede, e imposibil, dar dacă sunt liber pe Pământ, așa cum susții...”

„Ești pe Pământ”, rosti Hagopian, „dar nu ești liber. Din cauza atentatului la viața soției dumitale, ești *obligat* să te prezinți la mine, la ședințe periodice de psihoterapie. Știi asta. Ce ți-a spus Carol? Ți-a lămurit, cât de cât, evenimentele din noaptea aceea?”

„Cred că da”, răspunse Cupertino. „Am aflat că lucrează la compania ce deține SixPlanet-ul; doar atât și tot a servit la ceva călătoria până aici. Six-Planet o folosea, probabil, ca să mă țină sub observație, iar eu mi-am dat seama.”

„P-poftim?” se bâlbâi Hagopian.

„Un câine de pază. Să vadă dacă nu calc pe-alături; le-o fi fost teamă să nu divulge autorităților terrene revolta. Așa încât au ales-o pe Carol să mă supravegheze și, când i-am spus ce știam, au avut dovada că nu se puteau bizui pe mine. I-au ordonat propriei mele soții să mă omoare; a încercat, a

dat greș, și toți cei implicați au fost pedepsiți de autoritățile terrene. Carol a scăpat, fiindcă ea nu era, oficial, angajată la Six-Planet.”

„Stai”, rosti Hagopian. „E cumva plauzibil. Dar...” Ridică mâna. „John, revolta a reușit; e un fapt istoric. Acum trei ani, Ganymede, Callisto și Io au înlăturat simultan dominația Pământului, devenind lumi independente. Orice copil cunoaște aceste fapte – Războiul Tri-Lunar din 2014. Nu l-am menționat niciodată în discuțiile noastre, deoarece credeam că ți-e la fel de familiar ca...” Gesticulă. „Ei, ca orice altă realitate istorică.”

Întorcându-se spre Carol, John Cupertino întreabă: „Așa este?”

„Bineînțeles. Nereușita revoltei e înglobată și ea în fantezia ta?” Zâmbi. „Ai lucrat opt ani în slujba unuia dintre trusturile majore ce-o finanțau, apoi, dintr-un motiv obscur, ai preferat să-i ignori reușita. Zău, Johnny, îmi pare rău de tine; e chiar păcat, să știi.”

„Un motiv trebuie să existe”, spuse Cupertino. „Să fii ținut în necunoștință de cauză. Să mi se ascundă aceste lucruri.” Tulburat, întinse mâna...

Tremurând, mâna trecu prin ecranul videofonului și dispăru. O trase imediat înapoi; mâna reapăru. O văzuse însă dispărând. Și înțelesese.

Iluzia era bună – dar nu suficient de bună. Pur și simplu, nu era perfectă; avea limite.

„Doctore Hagopian”, se adresa imaginii miniaturale, „întâlnirile noastre au luat sfârșit. Începând din acest moment, ești concediat. Trimite-mi acasă nota de plată, și mulțumesc foarte mult.” Se aplecă să întrerupă legătura.

„Nu poți face așa ceva”, vorbi imediat Hagopian. „După cum ți-am spus, tratamentul este obligatoriu. N-ai de ales, Cupertino. Dacă nu te supui, vei fi adus din nou în fața tribunalului, un lucru pe care ne străduim cu toții să-l evităm. Te rog, crede-mă; nu-ți vreau răul.”

Cupertino întrerupse legătura și ecranul se stinse.

„Are dreptate”, spuse Carol, din bucătărie.

„Minte”, răspunse el. Și, încet, reveni la masă, așezându-se pentru a-și continua micul dejun întrerupt.

Odată întors la conaptul său din Berkeley, Cupertino ceru o convorbire cu doctorul Edgar Green, de la Six-Planet Educational Enterprises, de pe Ganymede. Obținu legătura jumătate de oră mai târziu.

„Vă amintiți de mine, doctore Green?” întreabă, stând în dreptul ecranului. Chipul între două vârste, ațintit asupra sa, îi era necunoscut; nu-l mai văzuse până acum pe acest bărbat. Oricum, cel puțin o configurație funda-

mentală de realitate trecuse testul: exista un doctor Edgar Green, la secția personal de la Six-Planet. În privința asta, Carol spusese adevărul.

„Parcă ne-am mai întâlnit”, spuse Green, „însă, din păcate, îmi scapă numele dumneavoastră.”

„John Cupertino. Actualmente rezident pe Terra. Fost pe Ganymede. Acum trei ani și ceva, puțin înainte de revolta de acolo, am fost acuzat de uciderea soției mele, Carol. Procesul îl mai țineți minte, doctore?”

„Hmm”, se încruntă celălalt. Înălță o sprânceană. „Ați fost achitat, domnule Cupertino?”

Ezitănd, Cupertino răspunse: „Eu – beneficiez în mod curent de îngrijire psihiatrică, aici, în zona Golfului din California. Dacă asta vă spune ceva.”

„Înțeleg că ați fost declarat legal iresponsabil, da? Deci n-a existat nici o condamnare.”

Prudent, Cupertino încuviință. „Se poate să fi vorbit cu dumneavoastră, îmi amintesc foarte vag. Am extrem de mulți pacienți... ați lucrat aici?”

„Da.”

„Exact, ce anume doriți de la mine, domnule Cupertino? Clar, există un motiv, altfel n-ați fi făcut un asemenea apel, relativ costisitor. V-aș sugera – în special pentru finanțele dumneavoastră – să treceți la obiect.”

„Doresc să-mi trimiteți dosarul referitor la cazul meu. Mie, nu psihiatrului care mă tratează. Se poate aranja acest lucru?”

„În ce scop, domnule Cupertino? Pentru angajare?”

Cupertino trase aer în piept. „Nu, doctore. Pentru a mă edifica asupra tehnicilor psihiatrice cu care am fost tratat. De corpul dumneavoastră medical, care vă e direct subordonat. Vreau să verific dacă am fost supus acolo la o terapie corectivă majoră. Am dreptul să știu asta, doctore? Eu cred că da.” Așteptă, gândind, *am cam una la mie șanse să obțin ceva important de la acest om*. Merita, însă, să încerce.

„Terapie corectivă? Cred că faceți o confuzie, domnule Cupertino. Noi facem doar teste de aptitudini, trasarea profilului psihologic – nu practicăm nici un fel de terapie. Analizăm viitorul angajat pentru...”

„Doctore Green, ați participat în vreun fel la revolta de acum trei ani?”

Green dădu din umeri. „La fel ca toți ceilalți. Fiecare ganymedean s-a implicat, într-un fel sau altul.” Vocea îi devenise precaută.

„Pentru a păstra secretul revoltei, ați fi putut implanta o falsă amintire în memoria mea, cu scopul...”

„Îmi pare rău”, întrerupse Green. „Sunteți, evident, psihotic. N-are sens să risipiți banii pe această convorbire; sunt surprins cum de v-au per-

mis accesul la un circuit extern.”

„Dar se pot implanta false amintiri”, insistă Cupertino. „Folosind tehnici psihiatrice uzuale. Sunteți de acord cu mine?”

Green oftă. „Da, domnule Cupertino. Era posibil încă de la jumătatea secolului douăzeci. Asemenea tehnici au fost studiate și aplicate la Institutul Pavlov din Moscova, începând din 1940, fiind apoi perfecționate în timpul războiului din Coreea. Un om poate fi făcut să creadă orice.”

„Deci e posibil să aibă dreptate Carol.” Nu știa dacă trebuie să fie dezamăgit sau nu. Înseamnă, își dădu el seama, că totuși nu sunt un criminal; și asta e foarte important. Carol trăiește, iar Pământul, oamenii, orașele și obiectele de aici, toate sunt reale. Și totuși... „Dacă vin pe Ganymede, *aș putea să-mi văd dosarul?* Evident, fiind suficient de sănătos pentru a călători, nu mai pot fi considerat psihotic. Se poate să fiu încă bolnav, doctore, dar nu chiar atât de bolnav.” Așteptă; era o speranță firavă și, totodată, singura pe care-o mai avea.

„Da”, aprobă Green, „nu există vreo regulă a companiei care să interzică unui angajat – sau fost angajat – examinarea dosarului personal; cred că vi l-aș putea chiar ceda definitiv. Aș prefera, însă, să vorbesc mai întâi cu psihiatrul dumneavoastră. Îmi dați numele lui, vă rog? Și dacă e de acord, vă scutesc de o călătorie; vă trimit dosarul acasă, pe cablu video, chiar astă-seară, dacă e posibil.”

Cupertino furniză informația cerută, apoi întrerupse convorbirea. Ce va spune Hagopian? O întrebare interesantă, la care nu știa răspunsul. Habar n-avea cum va reacționa cel pe care tocmai îl concediasse.

Va afla, însă, la căderea nopții, în mod cert.

Intuia că Hagopian va accepta. Dar din cu totul alte motive.

Oricum, nu conta; motivele lui Hagopian nu erau importante – pe Cupertino nu-l interesa decât dosarul. Să pună mâna pe el, să-l citească și să afle dacă avea sau nu dreptate Carol.

Două ore mai târziu – un timp incredibil de lung – își dădu dintr-o dată seama că Six-Planet putea oricând modifica dosarul, îndepărtând informațiile de interes. Urmând ca el, pe Pământ, să primească un document inutil, irelevant.

Și atunci, ce-i de făcut?

Bună întrebare. La care, din nefericire, n-avea răspuns – deocamdată.

Primi dosarul la conapt, seara, prin Wester Union Messenger. Semnă confirmarea, se instalează în sufragerie și îl deschise.

În câteva minute, bănuielile i se confirmară: nu existau nici un fel de

referiri la implantările de false amintiri. Fie dosarul fusese refăcut, fie Carol greșea. Greșea – sau mințea. Oricum ar fi fost, însă, tot efortul lui fusese în zadar.

Telefonă la Universitatea din California și, după mai multe încercări, izbuti să dea de cineva care să-l ajute. „Doresc să analizați acest document. Mă interesează să aflu cât de recent a fost rescris. De fapt, e o copie video de la Western Union, așa că va trebui să vă orientați doar după anacronisme. Vreau să știu dacă materialul a fost alcătuit acum trei ani sau mai recent. Puteți obține rezultate pentru o perioadă atât de scurtă?”

„Puține cuvinte s-au schimbat în ultimii trei ani”, spuse filologul... Totuși, merită încercat. Cât de repede doriți răspunsul?”

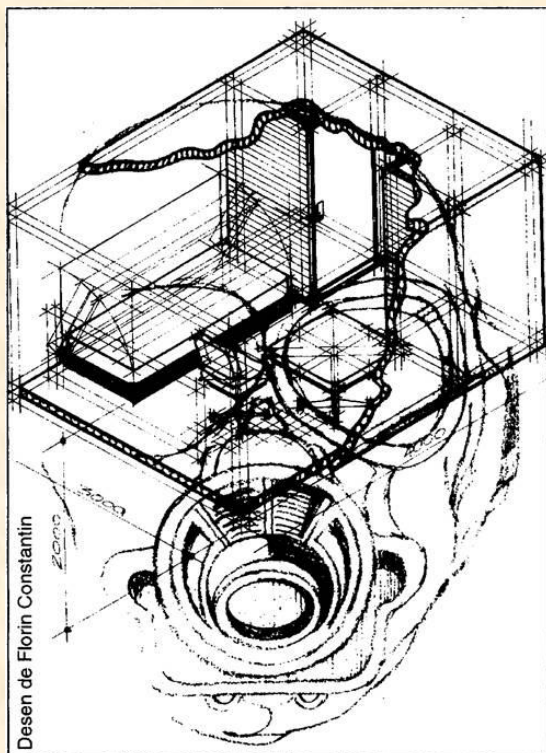
„Cât mai curând.”

Expedie documentul la universitate printr-un curier. Avea acum un răgaz binevenit și, totodată, ocazia să se concentreze asupra unui alt aspect al problemei.

Dacă existența sa pe Pământ era iluzie, ea se apropia cel mai mult de realitate în timpul ședințelor cu Hagopian. Prin urmare, dacă vroia să depășească sistemul imaginar și să afle adevărul, atunci ar fi fost cel mai potrivit moment. Fiindcă un fapt era definitiv stabilit: întâlnirile cu Hagopian.

Se ridică și începu să compună numărul analistului. Ieri noapte, după arestare, Hagopian îl ajutasese; nu era normal să-l revadă atât de repede, însă continuă să apese tastele. Ținând seama de cum se prezenta situația, avea o justificare; își putea permite cheltuiala... Și, deodată, își aminti ceva.

Arestarea. În minte îi reveniră vorbele polițistului; îl bănuise pe Cupertino că se droghează cu Frohedadrină. Pe bună dreptate: *remarcase*



simptomele specifice.

Poate așa se menținea sistemul imaginar; îi administrau Frohedadrină la intervale regulate, probabil în mâncare.

Oare nu cumva acesta era cel mai sigur drum spre paranoia – și spre psihopatie?

Însă, paranoia sau nu, ideea își avea logica ei.

Trebuia să-și facă analiza sângelui. Numai astfel putea fi confirmată prezența drogului; rămânea doar să se prezinte în Oakland, la clinica firmei sale, unde, pretextând o septicemie, putea cere analiza respectivă. În mai puțin de o oră, ar fi aflat și răspunsul.

Un rezultat pozitiv i-ar fi dat dreptate, pe toată linia. Se afla încă pe Ganymede, nu pe Pământ. Și tot ce simțea – sau părea să simtă – era iluzie, cu posibila excepție a vizitelor sale periodice și obligatorii la psihiatru.

Bineînțeles, analiza trebuia făcută imediat. Ce mai aștepta? Dispunea acum de cel mai potrivit test cu putință, și totuși ezita.

Cât de mult ținea să afle adevărul?

În mod cert, analiza era necesară; renunță temporar la convorbirea cu Hagopian, se duse în baie să se radă, apoi îmbracă o cămașă curată, își puse cravata și părăsi conaptul, îndreptându-se spre roata parcată în apropiere; într-un sfert de oră avea să fie la clinica firmei.

Firma. Se opri, cu mâna pe ușa roții, simțindu-se ridicol. Scăpaseră ceva din vedere la alcătuirea iluziei. Pentru că nu știa unde lucrează. Un segment major al sistemului, pur și simplu, lipsea.

Se întoarse la conapt și îl sună pe Hagopian.

Hagopian era destul de posomorât. „Bună seara, John. Văd că ești acasă; n-ai stat prea mult la Los Angeles.”

Cupertino vorbi răgușit: „Doctore, unde lucrez? Până acum credeam că știu – mai precis, până azi. Nu sunt și eu angajat undeva, patru zile pe săptămână, la fel ca toți ceilalți?”

„Ba da”, rosti calm Hagopian. „Lucrezi la o firmă din Oakland, Triplan Industries Incorporated, pe bulevardul San Pablo, în apropiere de Strada 21. Adresa exactă o găsești în cartea de telefon. Însă acum ți-aș sugera să te odihnești; ai stat treaz toată noaptea și te afli într-o stare avansată de epuizare.”

„Să presupunem”, zise Cupertino, „că fragmente tot mai mari din sistemul imaginar încep să dispară. Pentru mine, n-ar fi prea plăcut.” Elementul lipsă îl înspăimânta; era ca și cum o parte din el s-ar fi dizolvat. Să nu știe unde lucra – într-o clipă, fusese despărțit de restul oamenilor, complet izolat. Și ce altceva ar mai putea uita? Poate de vină era,

într-adevăr, oboseala; Hagopian părea să aibă dreptate. La urma urmei, nu mai era la vârsta nopților nedormite; acum zece ani, nici el, nici Carol n-ar fi avut o asemenea problemă.

Realiză că se crampona de iluzie; nu dorea s-o vadă fărâmițându-se în jurul lui. Ca orice altă ființă umană, își avea și el propriul univers; pierzându-l, ar fi pierdut tot. Inclusiv dorința de a trăi.

„Doctore, aş putea să te văd astă-seară?”

„De-abia ne-am despărțit”, observă Hagopian. „O nouă ședință nu-și are rostul. Așteaptă să treacă săptămâna. Între timp...”

„Am înțeles cum se menține iluzia. Prin doze zilnice de Frohedadrină, introduse în mâncarea mea. Mergând la Los Angeles, am sărit o doză; iată de ce a dispărut un segment al sistemului. Altfel, într-adevăr, de vină e oboseala. Oricum ar fi, nu m-am înșelat: există un sistem imaginar, iar confirmarea n-o dau nici analiza sângelui, nici Universitatea din California. Carol e moartă – *și dumneata știi asta*. Ești psihiatrul meu, pe Ganymede, iar eu sunt arestat aici, încă de-acum trei ani. Este așa sau nu?” Așteptă, dar Hagopian nu răspunse; chipul îi rămase impasibil. „N-am ajuns niciodată la Los Angeles”, continuă Cupertino. „De fapt, probabil sunt ținut într-o arie relativ restrânsă; libertatea de mișcare e doar aparentă. Și n-am văzut-o pe Carol azi-dimineață, așa e?”

Hagopian rosti încet: „Ce înțelegi prin «analiza sângelui»? Cum te-ai gândit să încerci așa ceva?” Zâmbi vag. „John, dacă acesta este un sistem imaginar, o astfel de analiză ar fi și ea imaginară. Și-atunci, la ce ți-ar folosi?”

La asta nu se gândise. Zăpăcit, tăcu, neștiind ce să răspundă.

„Și dosarul pe care l-ai cerut lui Green. Pe care l-ai primit și trimis apoi la Universitatea din California pentru analiză; la rândul ei, imaginară. Deci cum ar putea astfel de rezultate...”

Cupertino îl întrerupse. „Ai greșit, doctore. Știi, desigur, că am vorbit cu Green, cerându-i și, ulterior, primind dosarul; Green însuși ți-a spus. Dar n-aveai cum să știi de analiza cerută la universitate; era imposibil să afli de ea. Îmi pare rău, doctore, dar o contradicție logică internă a dovedit irealitatea structurii. Cunoști prea multe despre mine. Și cred că știu, acum, ce test final, absolut, pot aplica pentru a-mi confirma raționamentul.”

„Ce test?” Vocea lui Hagopian era rece.

„Să mă întorc la Los Angeles. Și s-o omor din nou pe Carol.”

„Doamne, sfinte, cum...”

„O femeie moartă de trei ani nu poate muri din nou”, răspunse Cupertino. „Evident, va fi imposibil s-o ucid.” Se aplecă să întrerupă

convorbirea.

„Așteaptă”, vorbi precipitat Hagopian. „Ascultă, Cupertino; mă obligi să anunț poliția. Nu pot să te las s-o omori pe femeia aia pentru...” Se întrerupse. „Vreau să spun, să așteptezi a doua oară la viața ei. De acord; recunosc, ți-am ascuns unele lucruri. Într-o anumite privință, ai dreptate: ești pe Ganymede, nu pe Terra.”

„Înțeleg”, rosti Cupertino, și păstră legătura.

„Însă Carol e reală”, continuă Hagopian. Transpira acum; alarmat de o posibilă întrerupere definitivă, continuă aproape bâlbâindu-se: „E la fel de reală ca noi doi. Ai încercat s-o omori și ai dat greș; ea, în schimb, a anunțat homeeziarele despre revoltă. Din această cauză, acțiunea a reușit doar parțial. Aici, pe Ganymede, suntem înconjurați de un cordon de nave militare terrene; suntem izolați de restul Sistemului Solar, trăim din rații de urgență, ne retragem, *dar încă rezistăm.*”

„De ce acest sistem imaginar?” O groază înghețată zvâcni în el; incapabil s-o domine, o simți răspândindu-i-se în piept, umplându-i inima. „Cine mi l-a impus?”

„Nimeni nu ți l-a impus. A fost un sindrom de retragere auto-provocat, datorat sentimentului tău de culpabilitate. Deoarece, Cupertino, tu ești singurul vinovat de actuala stare de lucruri; menționarea revoltei în discuțiile cu Carol a fost factorul hotărâtor – și recunoști acest lucru. Ai încercat să te sinucizi, nu ai reușit, așa că te-ai retras psihologic într-o fantezie compensatorie.”

„Din moment ce Carol a vorbit cu autoritățile terrene, ar trebui să fie acum...”

„Închisă. Așa și e. Ai vizitat-o la închisoarea din New Detroit G, aici, pe Ganymede. Sincer să fiu, nu știu ce efect vor avea dezvăluirile mele asupra lumii în care te-ai refugiat; s-ar putea s-o distrugă. Sau chiar să te facă să înțelegi situația deosebit de grea în care ne aflăm. Te-am invidiat, Cupertino, în acești ultimi trei ani; n-a trebuit să înfrunți realitățile aspre îndurate de noi, ceilalți. Acum...” Dădu din umeri. „Vom vedea.”

După o tăcere, Cupertino spuse: „Mulțumesc.”

„N-ai de ce să-mi mulțumești. Am făcut-o fiindcă era singurul mod de a te calma, îmi ești pacient și trebuie să mă gândesc la binele tău. Nimeni n-a intenționat să te pedepsească; afecțiunea mentală de care suferi, retragerea din realitate, evidențiază mai mult decât suficient remușcările în privința stupidității pe care ai dovedit-o” Hagopian părea tras la față și pământiu. „În orice caz, las-o în pace pe Carol; nu este menirea ta să judeci. Dacă nu mă crezi, caută în Biblie. Cât se mai află fizic în mâinile

noastre, soția ta a fost, este și va fi în continuare pedepsită.”

Cupertino întrerupse convorbirea.

Îl cred? se întrebă.

Încă ezita. *Carol, gândi. Deci ne-ai condamnat cauza, din meschinărie casnică, din răutate. Din pură afurisenie femeiască, deoarece te certaseși cu soțul: ai condamnat o întreagă lume la trei ani de război disperat, odios.*

Se duse la toaleta din dormitor și scoase laserul; fusese ascuns acolo, într-o cutie de Kleenex, în toți acești ani de când plecase de pe Ganymede, venind pe Terra.

Acum, însă, își spuse, am nevoie de el.

Se duse la videofon și comandă un taxi; de data aceasta nu-și va mai folosi roata.

Vroia să ajungă cât mai repede la Carol.

O dată mi-ai scăpat, își spuse, îndreptându-se grăbit spre ușa apartamentului. Dar nu și acum. Nu a doua oară.

Zece minute mai târziu, pornise către Los Angeles și către Carol.

John Cupertino ținea în față un exemplar din *Los Angeles Times*; îl mai răsfoi o dată, căutând nedumerit articolul. Oare-l trecuse cu vederea? O crimă, o femeie atractivă, sexy, împușcată mortal... intrase la locul de muncă al lui Carol, chiar în biroul ei, o omorâse sub ochii colegilor de serviciu, după care se întorsese și, netulburat, ieșise afară; fuseseră cu toții prea surprinși și înspăimântați pentru a-l mai incomoda.

Și, cu toate astea, nimic. Homeoziarul nu sufla un cuvânt asupra celor întâmplate.

„Cauți degeaba”, vorbi Hagopian de la birou.

„Trebuie să fie aici”, se încăpățână Cupertino. „O crimă atât de – *ce se întâmplă?* Tulburat, dădu homeoziarul deoparte. N-avea nici un sens; sfida orice logică.

„Mai întâi”, spuse plictisit Hagopian, „laserul nu a existat; a fost o iluzie. Apoi, nu ți-am permis să-ți vizitezi din nou soția, fiindcă știam ce ai de gând să faci – chiar tu ai spus-o. Deci: n-ai văzut-o niciodată, n-ai ucis-o niciodată, iar homeoziarul de colo nu e *Los Angeles Times*, ci *New Detroit G Star*... cu numărul de pagini redus la patru, din cauza crizei de hârtie de pe Ganymede.”

Cupertino îl privi în tăcere.

„Da, da, așa e”, încuviință Hagopian. „S-a întâmplat iarăși, John; ai acum de două ori falsă amintire a crimei. Și fiecare eveniment e la fel de

ireal ca și celălalt. Bietul de tine – ești condamnat să încerci din nou și din nou, și de fiecare dată să dai greș. Oricât de mult ar fi urâtă Carol Holt Cupertino, deși deplângem și regretăm faptele ei...” Dădu din mână. „Trebuie s-o apărăm; așa e drept. Condamnarea ei își urmează cursul; și-o va ispăși până la capăt, încă douăzeci și doi de ani sau până ce Pământul reușește să ne înfrângă și s-o elibereze. În acest din urmă caz, vor face din ea, fără îndoială, o eroină; va fi prezentată în toate homeoziarele controlate de Pământ, de-a lungul și de-a latul Sistemului Solar.”

„Și i-ați lăsa s-o captureze vie?” „Crezi că ar ajuta la ceva dacă am executa-o înainte?” se încruntă Hagopian. „Nu suntem barbari, John; nu comitem crime din răzbunare. E închisă de trei ani – pedeapsă suficientă.” Adăugă: „La fel ca și tine. Mă întreb care dintre voi suferă mai mult.”

„Știi sigur că am ucis-o”, insistă Cupertino. „Am luat un taxi până la locul ei de muncă. Falling Star Associates din San Francisco, firma care controlează Six-Planet; biroul se află la etajul șase.” Își aminti ascensorul, chiar și pălăria pe care celălalt pasager, o femeie între două vârste, o purta. Își aminti secretara zveltă, roșcată, care o chemase pe Carol la interfon; își aminti trecerea prin forfota birourilor interioare, confruntarea subită dintre ei. Carol se ridicase să-l primească – era în spatele biroului – și observase imediat laserul; înțelegerea își făcuse loc pe chipul ei; încercase să fugă, să scape... și totuși, atunci când ea era la ușa opusă, cu mâna pe clanță, o omorâse.

„Crede-mă pe cuvânt”, spuse Hagopian, „Carol este cât se poate de vie.” Se răsuci spre videofon, tasta: „Uite, o sun, o chem în fața ecranului; vorbește cu ea.”

Amorțit, Cupertino aștepta imaginea. Era Carol.

„Bună”, zâmbi ea, recunoscându-l.

„Bună”, rosti șovăitor.

„Cum le simți?” întrebă Carol.

„O.K.” Adăugă stângaci: „Dar tu?”

„Bine. Deși mi-e cam somn, din cauza vizitei tale matinale.”

Închise. „În regulă.” Se întoarse spre Hagopian. „M-am convins.” Evident, Carol trăia și nu pășise nimic; de fapt, nici măcar nu părea a avea cunoștință despre un al doilea atentat la viața ei. Iar el nici nu ajunsese la locul de muncă al soției sale; Hagopian spunea adevărul.

Loc de muncă? Celulă de închisoare, mai degrabă. Dacă era să-l creadă pe Hagopian. Și ce motive ar fi avut să se îndoiască de spusese lui?

Cupertino se ridica. „Pot să plec? M-aș duce acasă: sunt sfârșit. În noaptea asta vreau să dorm.”

„E uimitor că te mai ții încă pe picioare, după aproape cincizeci de ore nedormite. Neapărat du-te și odihnește-te. O să vorbim mai târziu.” Hagopian zâmbi încurajator.

Frânt de oboseală, John Cupertino ieși din cabinet; se opri afară, pe trotuar, cu mâinile în buzunare, tremurând în noaptea rece, apoi se urcă nesigur în roata parcată.

„Acasă”, comandă.

Roata se îndepărtă lin de bordură, intrând în trafic.

Pot încerca încă o dată, realizez brusc Cupertino. De ce nu? Și, de data asta, pot chiar reuși. Ce dacă am dat greș de două ori? Nu înseamnă că sunt condamnat să dau greș mereu.

Se adresa roții: „Mergem la Los Angeles.”

Pilotul automat țacăni la alegerea principalei artere spre Los Angeles, Autostrada 99.

La sosirea mea acolo, va fi încă adormită, gândi Cupertino. Și suficient de confuză ca să-mi dea drumul să intru. Atunci...

Poate acum revolta va reuși.

I se părea că undeva, în raționamentele făcute, se strecurase o eroare, un punct slab. Dar n-ar fi putut să-l precizeze; era prea obosit. Se lăsă pe spate, în scaun; pilotul automat conducea și el închise ochii, încercând să doarmă. În câteva ore va ajunge în Pasadena de Sud, la conaptul lui Carol. Poate, după moartea ei, va izbuti, în sfârșit, să se odihnească; merita asta din plin.

Mâine dimineață, gândi, dacă totul merge bine, se va sfârși. Apoi își aminti iar de homeoziar și se întrebă de ce nu figura crima în cuprins. Ciudat, gândi. Mă întreb oare de ce.

Roata, cu o sută șazeci de kilometri pe oră – în definitiv, decuplase sistemul automat de comandă al vitezei – se năpusti spre ceea ce John Cupertino credea a fi Los Angeles și soția sa adormită.

**Traducere de
Cristian Lăzărescu**